

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת מצורע

1123 ה' ניסן תשפ"ב

זמני השבת

שבת הגדול

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

6:47	6:36	6:43	6:28
7:42	7:43	7:43	7:41
8:20	8:21	8:20	8:20

הדלקת נרות

מוצאי שבת

רבנו תם

הילולא דצדיקיא

ח. רבי שלמה מוסאיוף

ח. רבי אליהו שפירא, בעל ה'אליה רבה'

ט. רבי אריה לוי רב האסירים

ט. רבי חיים הגר, ה'אמרי חיים' מוויז'ניץ

י. רבי אברהם אבא הרצל בעל 'שפתי חכמים'

י. רבי שלום משאש, רבה של ירושלים

יא. רבי משה ב"ר נחמן, הרמב"ן

יא. רבי אליהו פרדס, אב"ד ירושלים

יב. רבי אריה ליב, אב"ד סלוצק

יב. רבי יהודה פאפו

יג. רבי יוסף קארו, מו"ח הבית יוסף

יג. רבי משה אלשיך, ה'אלשיך הקדוש'

יד. רבי עזרא הדאיה

מח"ס שו"ת 'נחלת עזרא'

יד. רבי אברהם יפה, ראש ישיבת נובהרדוק

יד. רבי יוסף צבי דינר, אב"ד לונדון

כה, א) וזה לשונו: "חוץ מיראת שמים, אותה מסורה בידי אדם, שיהא הוא עצמו מכין לבו לכך, אף על גב שהיכולת בידו להכין לבבנו אליו, דכתיב הנה כחומר ביד היוצר כן אתם בידי בית ישראל" (ירמיה יח, ו). אבל כאשר האדם מתחיל ביוזמתו האישית לעבוד את ה' יתברך, מבלי לקבל שום סיוע, אזי הוא חש בקושי שבדבר, ולאחר מכן כאשר הוא זוכה לקבל הארה מלמעלה, אז הוא יודע להעריך כיאות את אותה עזרה וישמור עליה מכל משמר לבל יאבד אותה, בכדי שתמשיך להשפיע עליו כל ימי חייו, כדי שיוכל להתעלות יותר ויותר בעבודת ה' יתברך.

וביתר שאת נראה לומר, לפי מה דאיתא בגמרא (עירובין יט, א) "פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון". שנאמר (שיר השירים ד, ג) "כפלח הרמון רקתך", - אל תיקרי רקתך אלא ריקתך, שאפילו ריקנין שבין מלאים מצוות כרימון. כלומר שכשם שהרימון מלא, כך אין בבני ישראל מי שהוא ריק ממצוות. שהרי אין לך אדם מישאל שלא יעשה מדי פעם מצוה כל שהיא. ובפרט שיש בו חלק אלוה ממעל (זוה"ק ח"ג ר"ט), המקשר בינו לבין בוראו.

אם כן, האדם אינו נמצא אף פעם במצב של התחלה בעבודת ה' יתברך. שהרי הוא נולד עם חלק אלוה ממעל שבו, וממילא הוא כבר בבחינת "בא להיטהר". ואם רק יתמיד בקשר שלו עם הקדוש ברוך הוא על ידי שמירת המצוות בקדושה ובטהרה, יזכה לקבל סייעתא דשמיא להמשיך ולהתעלות מעלה מעלה.

אולם כל זאת בתנאי שהוא מכניע את לבו וכל תאוותיו הגשמיות ויגביה את הכל בעבודת ה'. מה שאין כן אדם השקוע כל כולו בהבלי העולם הזה, עד שהוא ניתק את הקשר שלו עם הקדוש ברוך הוא, והוא בבחינת (יחזקאל טז, ז) "ואת ערום ועריר". ערום מהתורה והמצוות שקישרו אותו פעם עם הקדוש ברוך הוא, הרי הוא מאבד את כל עולמו ואת הצלם אלוקים והחיות דקדושה שבו. ואז ודאי שלא בנקל יוכל לשוב ולהיטהר מכיוון שהוא שבו, בידי היצר הרע ואפילו אם תגיע אליו הארה מלמעלה גם אז לא יחפוץ להשתחרר מידי השטן, לאחר שהוא כבר טעם את כל תענוגי העולם הזה.

אבל הקדוש ברוך הוא ישתבש שמו לעד, ברוב רחמיו וחסדיו ממשיך לקיימו ולהחיותו ואינו ממית אותו, אלא ממתין בכל זאת שיעשה תשובה, כדכתיב (שם. לג, יא) "אם אחפוץ במות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחיה". ורק לאחר שאדם יתעורר מעצמו ויתחיל להיטהר, יחזיר לו ה' יתברך את חלקו ממעל, ויעזור לו להיטהר לגמרי.

משמיר לידו הבא ליטהר מסייעים אותו

"וכבס את בגדיו ורחץ את בשרו במים וטהר" (ויקרא יד, ט)
 אמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קד, א) "הבא ליטהר מסייעים אותו". ומשמע מכאן שראשית כל מוטלת על אדם עצמו החובה להיטהר, ורק לאחר מכן הוא זוכה לסיוע מהשמים. וכאמרם (שהש"ר ה, ג) "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל בני פתחו לי פתח אחד של תשובה כחודה של מחט, ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרונות נכנסות בו".

אלא שיש לנו להתבונן, היאך אפשר לדרוש מאדם אשר שקוע בטומאה רחמנה ליצלן, שיתחיל מעצמו להיטהר מבלי שתהיה לו סייעתא דשמיא, ולומר לו דאם יתחיל אזי יזכה לסיוע מלמעלה? והרי השלב הראשון, הפסיעה הראשונה, היא היא הקשה ביותר.

ומאיך יש להבין הא דאיתא בחז"ל (ברכות לג, ב) "הכל בידי שמים, חוץ מיראת שמים". ופירש רש"י: הכל בידי שמים, כל הבא לאדם בידי הקדוש ברוך הוא, כגון: ארוך, קצר, עשיר, עני, וכו', הכל בידי שמים הוא, אבל צדיק ורשע אינו בא לידי שמים, את זו מסר בידו של אדם, ונתן לפניו שתי דרכים, והוא יבחר לו יראת שמים. משמע אפוא שיראת שמים תלויה באדם עצמו ואינו מקבל עליה סיוע מלמעלה. ולכאורה קשה מהא דאמרין 'בא להיטהר מסייעים אותו', דמשמע שהוא כן זוכה לסיוע מהשמים!?

ונראה לבאר על דרך משל. למה הדבר דומה, לאדם שבא לו סכום כסף גדול בפתאומיות. אם מחמת ירושה שלא ציפה לה, או שזכה בהגרלה. הרי שאדם זה שאינו מורגל ואינו יודע מה לעשות והיכן להשקיע ממון כה רב, עלול מהר מאוד גם להפסיד את כל הוננו. זאת גם מאחר והכסף הגיע אליו בקלות ללא שום יגיעה, לפיכך יש את מירב הסיכויים שהוא יבזבז אותו. דבר הבא אל אדם בנקל וללא מאמץ, אובד גם בקלות. מה שאין כן דבר שהאדם עמל עליו קשה עד שמשגו, הוא מעריך אותו ושומר עליו בשבע עיניים לבל ילך לאיבוד. כך הדבר לגבי כל דבר, ועל אחת כמה וכמה לגבי כסף הבא בקושי, שאז האדם יודע להעריכו כיאות.

כן הוא הדבר גם בנידון דידן לגבי יראת שמים. אם האדם יקבל לפתע פתאום הארה גדולה וסייעתא דשמיא, מבלי שיהיה מצידו שום מאמץ, אזי יש חשש גדול שהאדם לא ידע להעריך היטב את העזרה שנתנה לו במתנה. וכמו כן הוא גם לא ידע כיצד להתמודד עם אותה הארה, ואזי חיש מהר הוא יאבד אותה ויחזור לסורו, ויפול בנקל לעברי פי שחת. ואז יקשה לו שבעתיים לחזור בתשובה.

ומהאי טעמא אין הקדוש ברוך הוא חפץ לסיע לו בתחילה להיטהר, אלא מחכה להתעוררות מלמטה. זאת למרות שבדאי שיש בכוחו לסיע לו, כמו שכתב רש"י ז"ל (מגילה

דברי הנמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כבוד - חכמים ינחלו

"וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב" (ויקרא יד, ד)

צמחים אלו נבחרו בקפידה על ידי המקום ברוך הוא. ומבואר במדרש שהם באו לרמוז למצורע שברום גאותו שלח מדנים בשלונו וחרחר מריבה בין אדם לחבירו ובין אשי לאשתו. "מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב".

גדולי ישראל השתדלו כל ימיהם לברוח מן הגאווה ומן הכבוד, מהמידות המגוננות המכלות כל חלקה טובה בנפשו היפה של בן עליה, אף שלבסוף התקיים בהם מאמר חז"ל "כל הבורח מן הכבוד - הכבוד רודף אחריו", והמון העם שהכיר בגדלותם ובענוותנותם חלק להם כבוד מלכים. כך מסופר על ראש רבני תוניס הגאון רבי יצחק טייב זצ"ל, אשר מעולם לא ביקש לעצמו תהילה. שקוד היה על תורת ה'. ספון בפניתו ואיש לא ידע ממנו. יום אחד הזדמן לבית הכנסת, ואחר התפילה עיין באחד הספרים. אחד המתפללים, גביר בעל בעמיו ובעל רגש הבחנה דקה, שם לב לצעיר המעיין בספר. מייד קלט, מצורת העיין וההתעמקות, שאיש המעלה עומד לפניו. ניגש אליו ושאלו מי הוא ומה הוא. מכך התגלגל להתעניינות במצבו הכלכלי. ואז התברר לו שרבי יצחק יתום הוא, ופרנסתו בצמצום ובדוחק רב. מייד פרש הגביר הרחום הנ"ל את חסותו עליו, הכניסו לביתו וסיפק לו כל צרכיו ובלבד שישקוד על התורה. ומאז, גם מעיני היחידים שראו את רבי יצחק לפרקים, נעלם. התבודד כל ימיו ולילותיו בעליית הגג בבית הגביר ועסק בתורה.

ואז אירע המאורע שהוציא את טיבו בעולם. בערב פסח אותה שנה, שחטו לצרכי החג בהמה בבית הגביר, ונמצאו מים במוח. אשת הגביר שהיתה טרודה בהכנות לחג, שאלה את הצעיר שבביתם אם אפשר להתיר את הבהמה. לאחר שעיין בספרי הפוסקים, אכן התיר לה.

בימי החג עצמו, הזדמן הגביר לבית רב העיר, ודרך אגב סיפר לו על המעשה שאירע בביתו. הרב שהקפיד על סמכותו כרב העיר, התמרמר על כך שהשאלה לא הובאה בפניו, ומיד ציווה להביא בפניו את הצעיר שהעז לפסוק: "אתה הוא שהורית שהבהמה מותרת"? שאל בהקפדה. הנער השיב: "כן".

"מכח מה פסקת להיתר?" - המשיך והקשה.

לא התמהמה רבי יצחק והוציא מחיקו מחברת עבה, בה היו כתובים כל צדדי השאלה בבקיאות מבהילה ובעיון מעמיק. הרב ראה והשתאה. נשק לו על ראשו ואמר לו: "מהיום לא יקרא עוד שמך "יצחק טייב", כי אם "הגאון רבי יצחק טייב". ועל אתר מינהו לדיין בבית דינו.

לימים התמנה לרב הראשי ליהודי תוניס, ואף על פי כן לא הסכים בשום פנים ואופן ללבוש את ה"איצטלא דרבנן" המקובלת, עקב מעמדו הרם. לאחר מאמצי שכנוע רבים קיבל את גזר דין הקהל, למען כבוד הציבור וכבוד מעמדו בעיני המלכות.

בני קהילתו בקשוהו ביום שנתמנה לרב הראשי, שיחליף את דירתו למרווחת יותר. אך הוא סרב בכל תוקף. לפחות, בקשו ממנו שירשה להם לשפץ אותה. גם לכך לא הסכים בשום אופן. בני קהילתו הערימו עליו, ובאחד הימים כשהיתה לו ישיבה ארוכה בבית הדין, הביאו פועלים אשר פירקו את ביתו והרחיבוהו תוך יום אחד. בערב כשחזר רבי יצחק לביתו לא הכירו, ולבסוף מצאה אותו הרבנית כשהוא מושוטט באזור ושקוע בלימודו...

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תן דעתך שלא תחריב

באחת השנים כאשר גרתי בארץ ישראל, באה לפניי נערה מצרפת ששהתה במשך זמן רב בארץ ישראל אצל קרובי משפחתה, והתחזקה בביתם מאד בעבודת ה' ובריאת שמים.

הנערה הנבוכה חשה געגועים לבני משפחתה שאינם שומרי תורה ומצוות כראוי, ושאלה אותי האם כדאי שהיא תיסע לשהות בתקופת החגים בצרפת בקרב בני משפחתה כפי בקשתם וכפי רצונה, או שמוטב שתישאר בארץ וכך תשמור על הרוחניות שלה.

כיון שהכרתי את טבעה של הנערה והכרתי גם את בני משפחתה, ידעתי שאם היא תיסע חזרה לצרפת ותשהה שם בין בני משפחתה - היא תפסיד את כל מה שהתחזקה בארץ, משום שבבית הוריה ובסביבתם ישנם דברים רבים שאינם ראויים ואינם מתאימים לבת ישראל. בבית הוריה היא לא תצליח לשמר את ההתעלות שהייתה לה בארץ הקודש ואת ההתחזקות ביראת שמים, ומדרגתה הרוחנית תדרדר ותרד.

לפיכך יעצתי לה שתישאר בארץ ישראל אצל קרובי משפחתה שגרים בירושלים, ושם תחגוג את החגים הבאים עלינו לטובה.

הנערה שמעה לעצתי והודיעה לבני משפחתה שגם בחגים היא נשארת בארץ ישראל.

אולם בני משפחתה לא ויתרו על רצונם לפגוש את הנערה, ועל כן החליטו לעלות בעצמם לארץ ישראל ולשהות בקרבתה בתקופת החגים, אך קבעו את מושבם בתקופה זו - בעיר הרצליה הרחוקה מהיהדות ומשמירת המצוות, וקראו לה שתבוא לשהות עימם בעיר זו.

לדאבון הלב, אותה נערה שעמלה במשך זמן רב כל כך על מדרגתה הרוחנית, לא עמדה בניסיונות שעמדו לפתחה עם בני משפחתה בעיר הרצליה, ובמקום שתתעלה בתקופה מיוחדת זו של החגים - היא ירדה מאד ממדרגתה ונמצא שרק הפסידה מהביקור של בני משפחתה בארץ ישראל.

קל מאוד לקלקל מה שנבנה בעמל רב, וקשה מאד לתקן מה שנהרס במוחי יד. סיפור זה הינו דוגמא לכך שבתקופה קצרה של שהות במקום טומאה ניתן להחריב בקלות עולמות שנבנו בטהרה.

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

מחאה בעוברי עבירה

כל מי שאפשר בידו למחות בעוברי עבירה ואינו מוחה - נתפס באותו עון. היכול לקיים מצות תוכחה ונמנע - עובר ב"ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת". וכתב רבינו יונה ב'שערי תשובה' כי "נתחייב הנברא להיות ציר נאמן ועבד משכיל בכל עבודת אדוניו, והפועל הנאמן יהיה מהיר במלאכתו על מלאכת הפועלים חבריו וכו', לראות אם באמונה הם עושים".

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מוסר השכל מנגעי הצרעת

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן" (ויקרא יד, ב)

ידועים ומפורסמים הם דברי חז"ל, האומרים כי "מצורע" הם אותיות "מוציא רע", דהיינו שהעונש הזה של הצרעת הוא בא על האדם לאחר שחטא בעוון לשון הרע, על ידי כך שהוא הוציא דיבה על הבריות.

ובאמת אם נתבונן עוד בדבר, נמצא שלמעשה כל העניין של הצרעת, הרי זה בכדי להביא ייסורים על האדם, (כמו שאומרת הגמרא (מסכת ברכות דף ה, ב) שמראות נגעים הרי הם מזבח כפרה) והייסורים הללו, הם בעצם מוציאים את הרע מן האדם, לפי שעל ידי הייסורים שבאים עליו - הוא מזדכך ומתנקה מכל עוונותיו.

וזהו אפוא ענין הסמיכות: "אשה כי תזרע וילדה זכר... וביום השמיני ימול בשר ערלתו", ונסמך לזה פרשת המצורע. ללמדך שכשם שבמעשה המילה אנו מקשרים את הבן הרך הנולד לבריתו של אברהם אבינו ע"ה - כך הייסורים והצער שמגיע לאדם על ידי הצרעת, זה מוציא ומסלק ממנו את הרע ומקשר אותו אל ה' יתברך. מפני שמנת הייסורים הם אך ורק לטובת האדם ואל יצטער האדם בבוא אליו הייסורים.

המשגיח מפוניבז', רבי אליהו דסלר עליו השלום, תמיד היה אומר שהצרעת היא מגיעה אל האדם בהדרגה לא בבת אחת, בפתאומיות. מתחילה היא פורחת בבית שהוא רחוק קצת מן האדם, אבל צריך לו כי הוא מגן עליו מן הקור ומן החום. ומשהאדם לא הרגיש ולא שם אל לבו שיש בידו עוון, או אז הצרעת פורחת בבגדים, שזה כבר יותר קרוב לאדם. משלא חזר בו, זה פוגע בגופו שזה הכי קרוב אליו. וענין זה מעניק מוסר השכל גדול לכל אדם שיתבונן היטב ולא יתרגל למכות רח"ל, אלא יהיה רגיש למוסר ה' יתברך.

ואפשר להסביר עוד את הדברים, שיש בזה גם רמז נפלא לאדם כיצד יפשפש במעשיו ויחזור בתשובה שלימה לפני ה', על ידי זה שהוא ילמד מוסר מנגעי בתים, מנגעי הגוף, ועל ידי כך יזכה לזכך את עצמו להתקרב יותר ויותר אל השם יתברך.

שבת שבתון

א. צמחי תבלין, אף שאינם נאכלים בפני עצמם אלא מיועדים לתיבול בלבד, אפילו הכי יש בהם קדושת שביעית.

ב. תבלין של שביעית שהשתמשו בהם לנתינת טעם בבישול או בהכנת תה, וטעמם כבר פג, ואינם ראויים לתת טעם ולא לאכילה, מותר להשליכם לאשפה.

ג. צמחי בושם של שביעית שעדיין יש בהם ריח, ואינו רוצה עוד ליהנות מהם, מעיקר הדין יש להקל לזרקם לאשפה גם קודם שיתקלקלו, שאין בהם קדושת שביעית. וכל שכן שלאחר שפג ריחם, שמותר להשליכם לאשפה.

ד. פרחים שנוטעים אותם לשם נוי, בין אם יש בהם ריח ובין אם אין בהם ריח, אין בהם קדושת שביעית. [ואמנם לזרעם ולנטעם בשביעית אסור].

ה. בשמים שנטעו אותם לשם ריח ולא לשם נוי, יש אומרים שיש בהם קדושת שביעית, ולדבריהם יש ליזהר שכאשר מחלקים במוציא שבת או בברית מילה בשמים שחנטו בשביעית, שלא לזלזל בהם או לזרקם, אלא לשמרם ולנהוג בהם קדושת שביעית. אולם כשיש ספק אם חנטו בשביעית, או שנמכרו לגוי, אין צריך להקפיד בכל זה. ויש אומרים שגם בשמים שנטעו במיוחד לשם ריח אין בהם קדושת שביעית, מאחר ואין מהם הנאה גופנית.

ה. מותר לזלף את הבתים בשנת השמיטה עם מימי ריח טוב הנעשים מתערובת סממנים ומעשבי בשמים והורד, כיון שאין עיקרן לאכילה אלא להריח.

ו. טבק הרחה העשוי מעשבי בשמים שחנטו בשביעית, אין צריך לנהוג בו קדושת שביעית, ובעלי טבק המשמשים את תעשיית הסיגריות לעישון, יש אומרים שיש בהם קדושת שביעית, אלא שאין בהם דין ספיחין. ובלאו הכי רוב הטבק בזמנינו ברובו המוחלט הוא מקרקעות של גויים, וממילא אין לחוש בהן לקדושת שביעית.

ז. בצמר גפן אין קדושת שביעית. וכן דבש המופק מפרחי הדר, אין נוהג בו קדושת שביעית, ואין לו ביעור.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "וערבה לה' מנחת יהודה" (מלאכי ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שהשי"ת ישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב לבשר על הגאולה העתידה, שהוא מענין 'שבת הגדול' שבו שלח השי"ת את משה רבינו ע"ה לבשר על הגאולה מארץ מצרים.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת מצורע

1. מה הסיבה שרבי שלום משאש נעזר במקל הליכה?
2. מה דרשו חז"ל מהכתוב "כפלח הרמון רקתך"?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משוררי נוסת הגדולה

הגאון רבי שלום משאש זצ"ל

אור גדול זרח בביתו של רבי מימון משאש זצ"ל במקנס שבמרוקו ביום כ"ב בשבט תרס"ט, בעיר מקנס במרוקו, עם הולדתו של הילד שלום שנקרא ע"ש סבו המנוח. כבר בילדותו ניכרו בו סימנים של גדלות וצימאון עז ללימוד התורה.

רבו המובהק היה רבי יצחק אסבאג זצ"ל, ובמקביל גם למד תורה מפי אביו ובישיבות העיר מקנס. בגיל י"ז חיבר את ספרו ההלכתי הראשון 'ממזרח שמש' בענייני איסור והיתר - שמ"ש ראשי תיבות שלום משאש, תיבה שתוצמד לשמות רוב ספריו. בהקדמה לספר מעיד המחבר על עצמו: "כל ימי נעורי לא ידעתי כיצד נראה מטבע כסף, וכל כסף תועפות נחשב בעיני לאין - נגד חשק תאוות לימוד התורה הקדושה".

שמו הטוב כתלמיד חכם ופוסק גדול יצא למרחקים, בהיותו כבן 22 התייחסו אליו כמורה הוראה בעניינים קשים ובהגיעו לגיל 30 פנו אליו אבות בתי דין לעיין בנדונים קשים בענייני חושן משפט.

תוך כדי המשך לימודיו הקים בעיר מוסדות תורה גדולים - תלמוד תורה, ישיבה גבוהה ועוד, ניהלם ועמד בראשם. בהגיעו לגיל ל"ט מונה לרבה של

העיר הגדולה קזבלנקה, ולאחר כמה שנים לרבה הראשי של מרוקו כולה.

הוא היה בקשר הדוק עם המלך אוהב היהודים חסן השני ואחריו עם בנו מוחמד השישי. ידועה במיוחד הייתה חיבתו העזה של חסן השני, מלך מרוקו, כלפי הרב. באירועים בארמון המלוכה, כשחכם שלום משאש היה מברכו, היה המלך כופף קומתו. הדבר בא לידי ביטוי בין השאר בכך שהוא המשיך להתפלל לשלומו גם אחר שעלה ארצה בשנת תשל"ח ומונה כרב הראשי וראש אבות בתי הדין של ירושלים.

במהלך חייו כתב חיבורים רבים ובתוכם 'מזרח שמ"ש' - הלכות איסור והיתר, 'תבואות שמ"ש' - פסקים על ארבעת חלקי השולחן ערוך, 'שמ"ש ומגן' - שאלות ותשובות בענייני דיומא, 'בית שמ"ש' - על הי"ד החזקה לרמב"ם, ו'חם השמ"ש' - דרשות על התורה.

במהלך חצי יובל בהם כיהן כראב"ד ורבה של ירושלים. היה סמל מופת ודוגמא של רודף שלום, התרחק מאוד מן המחלוקת, השתדל ואף עלה בידו להיות מקובל נערץ ואהוב על כל החוגים והעדות בארץ ומחוצה לה, תוך שהוא מקרין אחדות ואהבה לכולם. לשכתו וביתו היו פתוחים לרווחה בכל שעות היום והלילה לכל דורש, אנשים ונשים, חכמים והמוניי, אברכים וקשי יום. הקדיש להם מזמנו המצומצם, קיבלם במאור פנים, בסבר פנים יפות, נחת רוח ושמע אותם בסבלנות. כאשר התייגע הרבה ליישב קושיה חמורה ולא היה עולה בידו, היה משהה את הקושיה ליום יומיים, מרבה בתחינה ובוכה לבורא עולם שיאיר את עיניו, ולאחר מכן היה ניגש שוב לעיין בסוגיא.

סיפור נפלא המעיד על דבקותו ואהבתו לבורא העולם, סיפרו תלמידיו כי באחד הימים, כשכיהן ככהונת רבה הראשי של ירושלים, ירד בוריוזות במדרגות ביתו. כשהגיע לקומת הקרקע נזכר ששכח את מקל ההליכה שלו, וביקש לעלות שוב לביתו ולהביאו. עוזרו התנדב לשוב ולהביאו, אך הקדים ושאל: "כבוד הרב, לשם מה אתה זקוק למקל, הלא ירדת במדרגות בלעדי ללא כל קושי?" והוסיף העוזר תמוה: "שמתי לב שלעיתים קרובות המקל מונח על ידך, ואינך משתמש בו כלל?!"

וכך השיב לו רבי שלום משאש: "כשהייתי צעיר

לימים בעיר מקנס שבמרוקו, פרצה בעיר מגפת טיפוס קשה, ורבים מחבריי נפטרו. אף אני חליתי, וכמעט שעברתי מן העולם. חום גופי עלה מאוד וכבר הייתי על סף אפיסת כוחות. לולא התאחדה כל משפחתי בתפילה למעני, ולולא מיטב הרופאים שטיפלו בי בזכות דאגתה של משפחתי, כבר הייתי בעולם האמת.

באותו לילה קשה ומלא הזיות חלמתי שאני מתרפא מן המחלה, ואכן למחרת טיפלו בי בתרופה ניסיונית והתחלתי להתאושש.

במהלך ההתאוששות מן המחלה נזקקתי למקל הליכה לתקופה מסוימת."

"אך אם כך, מדוע אתה מסתובב עם מקל הליכה עתה, שנים רבות לאחר שהבראת?" שאל העוזר.

השיב לו הרב: "המקל מזכיר לי העובדה שניצלתי, ואת חבריי הרבים שלא זכו לכך. כשהבראתי מן המחלה קיבלתי על עצמי לקחת את המקל איתי לכל מקום, כדי שאוכל להכיר תודה לאל בכל זמן וזמן".

נזכיר כאן פנינה מדרבותיו מעניינת דיומא, בסמוך ונראה לחג המצות:

"מן המצוות היקרות של חג הפסח הקדוש הזה, היא מצוות הצדקה שאין ראוי לאדם לעשות כל צרכי לעצמו ובני ביתו, ולא ישגיח על העניינים האומללים - וצרכי הפסח מרובים.

וכמו שראינו שחז"ל התקינו לאסוף קמחא דפסחא, וכן מתחילים בהגדה - כל דכפין ייתי וייכול.

ידוע מה שנאמר בזוהר הקדוש - שבילולי יום טוב הקב"ה מבקר את אנשי העולם, וכשרואה שהם חסרים - רוצה להחריב עולמו. ומידת הדין מקטרגת על העשיר לומר לפניו יתברך; לעשיר נתת עד שאכל ושבע ודשן, ולעני לא נתת כלום, איך רחמנותך?

וה' מצטער מזה, ורוצה לשפוך חמתו עליהם. מי גרם לו? - זה שלא נתן צדקה, ועל ידי הצדקה שנותן עושה שלום בפמליה של מעלה, ועליו נאמר: 'אז יחזיק במעוזה יעשה שלום לי שלום'. (ו'חם השמ"ש' חלק ב', פרשת צו, עמ' שעד).

כ"ה שנים שימש הגאון רבי שלום משאש זצ"ל כרבה של ירושלים, עד לפטירתו בשם טוב בעשרה בניסן תשס"ג, בן צ"ד שנים, וכבוד גדול עשו לו במותו.

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
 ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו ותחי נפשכם

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.